

РЕШЕНИЕ

№ 6998

гр. София, 16.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 19.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4586** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на „КАУФЛАНД България ЕООД енд Ко.КД“ ООД, срещу Заповед № 314/22.03.2023г. на председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/, с която на основание чл.68л, ал.1, във връзка с чл.68в, във вр. с чл.68г, ал.4, във вр. с чл.68к, т.6 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, на дружеството е забранено упражняването на нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68к, т.6 във вр. с чл. с чл.68г, ал.4, във вр. с чл.68в ЗЗП.

Жалбоподателят оспорва административния акт като незаконосъобразен. Твърди се, че заповедта е постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Председателят на КЗП е издал оспорвания административен акт без да са взети предвид всички относими обстоятелства. На първо място не е отчетено, че задължителната продажба на пластмасови кутии на цена 0,20 лева за всички закупени хранителни стоки в насипно състояние е въведена съгласно чл.5, ал.1 от Наредбата за намаляване на въздействието на определени пластмасови продукти върху околната среда, с която е транспонирана Директива (ЕС) 2019/904 на Европейския парламент и на Съвета от 5 юни 2019 година относно намаляването на въздействието на определени пластмасови продукти върху околната среда. Посочва се, че е недопустимо използването на собствени кутии на потребителите, тъй като е в нарушение на изискванията на НАССР и от съображения за запазване здравето на

потребителите. Също така поради ниската плътност на найлоновите торбички, опаковането с тях на насипните хранителни продукти е неефективно поради възможността от разкъсване на опаковката и замърсяване на продуктите. На следващо място, се посочва, че съществува възможност във всеки магазин на К. за възстановяване на сумата маркирана на касата за кутия за артикул, опакован в плик, но със системно заложен начин на начисляване на цена на кутия. Твърди се, че за да се приеме, че е налице нелоялна агресивна търговска практика от страна на жалбоподателя, следва да се изследва трайната му политика и поведение. Излага твърдения, че оспорваната заповед е издадена без да са изследвани всички относими факти и без да се съберат необходимите доказателства, поради което тя е незаконосъобразна и недоказана. По изложените аргументи моли за отмяна на оспорвания акт. Отправено е искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание оспорващото дружество чрез юрк. Ч. К. моли за отмяната на обжалваната заповед по съображенията, подробно, изложени в жалбата.

Ответникът – Председателят на Комисията за защита на потребителите, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна, както и за потвърждаване на обжалваната заповед като правилна и законосъобразна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представени са писмени бележки.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по повод постъпил сигнал вх. № Р-03-136/30.2023г. от Ю. К. в КЗП, Регионална дирекция [населено място], относно принудителна продажба на опаковка /пластмасова кутия/ за насипна храна без да се даде право на избор на потребителя. На 29.01.2023г. потребителят е посетил магазин К. в [населено място], [улица] пожелал да закупи маслини от щанда за насипни храни, които да бъдат опаковани в негова кутия, при което му е отказано с аргумента, че насипните храни трябва задължително да се поставят в кутия на търговеца. Отказано е храната да се опакова и в плик на търговеца, защото касата ще начисли автоматично към цената на насипните стоки и цена за опаковката.

На 02.02.2023г. в КЗП е получен отговор на отправено запитване, в който Българската агенция по безопасност на храните /Б./ се посочва, че отговорен за качеството и безопасността на храните е търговецът, поради което е отговорен и за материалите за опаковане съгласно изискванията на Регламент 1935/2004г. относно материалите и предметите за контакт с храни и Регламент 178/2002г. на Европейския парламент и Съвета от 28 януари 2002 година за установяване на общите принципи и изисквания на законодателството в областта на храните, за създаване на Европейски орган за безопасност на храните и за определяне на процедури относно безопасността на храните.

Във връзка с подадената жалба на 13.02.2023г. от служители на КЗП, Регионална дирекция [населено място] е извършена проверка в магазин К. в [населено място], [улица], резултатите от която са обективирани в Констативен протокол № К-2731593/13.02.2023г. Видно от неговото съдържание проверяващите установили, че на щанда за насипни храни е поставена информационна табела с надпис: „От

01.01.2023г. цената на пластмасовата кутия за храна става 0,20 лв. за брой“. Също така в промоционалната брошура на жалбоподателя за периода 13.02.2023г.- 19.02.2023г. за маслини „М.“ е обявена нова цена от 5,99 лв./кг. вместо старата от 12,89лв. Констатирано е и че на място на щанда пред стоката е поставен етикет „черни маслини мамут“ с предишна цена 12,89лв. и нова цена 5,99 лв. Проверяващите служители са направили и контролна покупка на 200 гр. маслини, с искане да бъдат поставени в найлонов плик на търговеца. Стоката е опакована в найлонов плик и е залепен етикет с цена 1,23 лв. на количеството от 0,206гр. в плика, при цена от 5,99лв./кг. При плащането на касата на магазина е издаден касов бон, в който е отразена цената от 1,23 лв. на маслините, както и цена от 0,20лв. на пластмасова кутия, която е генерирана автоматично при маркиране на стоката. Към констативния протокол са приложени снимки на етикета на маслини М., издадения фискален касов бон и генерирания етикет/стикер с цена на продаваното количество маслини „мамут“. Изготвена е докладна записка с изх. № Ц-02-267/01.03.2023г. на И. А., гл. директор на главна дирекция „Контрол на пазара“ на КЗК, в която са обобщени обстоятелствата, констатирани по преписката, като е прието, че жалбоподателят използва нелоялна търговска практика като изисква от потребителите незабавно /задължително/ заплащане на определена стока, която не е поискана от потребителя и не му е представена.

Докладната записка е обсъдена на заседание на КЗП, в състав председател С. А. и членове А. Д. и К. А., обсъдени са констатираните факти, възприети са изложените в докладната записка мотиви и изводи. С единодушие на членовете на КЗП е взето решение, че жалбоподателят при упражняване на дейността си прилага нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл. 68к, т.б от ЗЗП във вр. с чл.68г, ал.4 във вр. с чл.68в от ЗЗП като изисква незабавно/задължително/ заплащане на стоки /пластмасови кутии/, които не са поискани и дори не са предоставени на потребителя посредством автоматично начисляване на цена на пластмасова кутия за опаковка в магазин К. в [населено място], [улица]. Решението на комисията е обективизирано в Протокол № 10/08.03.2023г. и въз основа на него от председателя на КЗП е издадена оспорената Заповед № 314/22.03.2023г.

Заповедта е връчена на оспорващото дружество на 25.04.2023г., а жалбата, по която е образувано настоящото производство е подадена на 03.05.2023г.

При така установената фактическа обстановка, съдът извежда следните изводи:

Жалбата е допустима - насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК, подлежащ на съдебен контрол, подадена е в преклузивния срок за оспорване и от активно легитимирано лице - адресат на акта, за което е налице правен интерес от оспорването поради неблагоприятното засягане на правната му сфера – създаване на конкретно задължение, а именно за предприемане на определени действия – в конкретния случай преустановяване на прилагана от оспорващото дружество търговска практика.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Като извърши на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, посочени от оспорващия и служебно – на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Актът е издаден от компетентен административен орган – председателя на Комисията за защита на потребителите, като компетентността му произтича от разпоредбата на чл.68л, ал.1 ЗЗП, която предвижда, че когато Комисията за защита на потребителите

установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на комисията издава заповед, с която забранява прилагането ѝ.

Заповедта е издадена в предписаната от закона форма, доколкото разпоредбите на ЗЗП не предвиждат различни изисквания от установените в чл.59 АПК. Актът е издаден в писмена форма, в него са посочени, както правните, така и фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си.

При постановяване на обжалвания административен акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да мотивират неговата отмяна. Административният акт е издаден в съответствие с изискването на чл.35 АПК след като административният орган е изяснил всички и взел предвид релевантните за случая факти и обстоятелства, вследствие което правилно приел, че прилаганата от търговеца практика е нелоялна.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон.

Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в Глава IV, раздел III /предишен раздел IV/ от ЗЗП, с който е транспонирана Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.05.2005г. относно нелоялните търговски практики към потребители на вътрешния пазар, наричана Директива за нелоялни търговски практики.

Императивната норма на чл.68в ЗЗП въвежда изрична забрана търговците да прилагат по отношение на потребителите нелоялни търговски практики, а нормата на чл.68л, ал.1 ЗЗП задължава председателя на КЗП да забрани с нарочна заповед прилагането им.

Съгласно разпоредбата на чл.68г, ал.1 ЗЗП търговската практика е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Основният фактически състав на нелоялната търговска практика изисква кумулативното наличие на три елемента: на първо място да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; на второ място тази търговска практика да противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и на трето място прилаганата търговска практика да променя или да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител.

В ал.4 на чл.68г ЗЗП е установено, че нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл.68д -68к.

С оспорваната заповед е забранено упражняването на нелоялна агресивна търговска практика по смисъла на чл.68к, т.6 във вр. с чл.68г, ал.4 ЗЗП, която се явява специална по отношение на общия състав. Разпоредбата на чл.68к, т.6 ЗЗП гласи, че нелоялна търговска практика е и агресивната търговска практика да се изисква незабавно или разсрочено плащане на стоки или услуги, доставени от търговеца, които не са поискани от потребителя, или да се изисква тяхното връщане или съхранение от потребителя.

По делото не се спори, че жалбоподателят е търговец по смисъла на § 13, т.2 от Допълнителните разпоредби на ЗЗП.

На следващо място легалната дефиниция за „Търговска практика“ се съдържа в §13, т.23 от ЗЗП и представлява „всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите“. Видно от дефинираните от законодателя основни белези на понятието, не е необходимо то да бъде с траен и постоянен характер, като това разбиране е възприето и в съдебната практика. Ето защо, неоснователно се явява възражението на жалбоподателя, че не е налице нелоялна търговска практика, тъй като не била изследвана практиката в останалите магазини от веригата, тоест административният орган не е установил поведението на търговеца, по отношение на което е наложена забрана, да има траен характер. Законодателят е приел, че като търговска практика може да се определи всяко действие на търговеца, доколкото отговаря на останалите критерии заложи в §13, т.23 от ЗЗП. В този смисъл неоснователно се явява и възражението на жалбоподателя, че забраната е наложена без да са изяснени всички обстоятелства от значение за случая.

Констатираното от административния орган поведение на търговеца да изисква задължително заплащане на стоки /пластмасови кутии/, които не са поискани от потребителя, представлява дейност свързана с насърчаването и продажбата стока на потребителите и като такава представлява търговска практика по смисъла на §13, т.23 от ЗЗП.

Определянето на една търговска практика като нелоялна и агресивна в хипотезата на чл.68к, т.6 ЗЗП изисква съзнателно поведение на търговеца и изразяващо се в предоставянето на услуга, за която не е налице съгласието на потребителя. В случая безспорно се установява, че лицата, заплатили стоката, не са я искали и не са дали съгласието си да я закупят. Въпреки това цената на стоката е начислена автоматично поради настройката на касовите апарати на търговеца и съответно е заплатена при контролната покупка. Възражението на жалбоподателя, че на гише „Информация“ във всеки магазин от веригата може да бъде върната заплатената цена и поради това не е налице агресивна търговска практика в случая е неоснователно и недоказано, доколкото при проверката, а и от ангажираните от жалбоподателя доказателство не става ясно да е налице такава възможност. Също така на потребителите следва да е указана тази възможност по ясен и разбираем начин, а и като цяло не следва да се заплаща непоискана стока независимо от хипотетичната възможност платеното да бъде върнато от търговеца. Поради това правилно КЗП е приела, че е налице нелоялна агресивна търговска практика, която е основание за издаване на оспорената заповед. Оформя се извод за правилна квалификация на осъществените от търговеца действия като нелоялна агресивна търговска практика по см. на чл.68к, т.6 във вр. с чл.68в ЗЗП, поради която основателна се явява и забраната им на основание чл. 68л, ал. 1 във вр. с чл.68в ЗЗП.

С постановяването на оспорения административен акт е постигната и целта на закона, формулирана в чл.68б, ал.1 ЗЗП – осигуряване на защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорваната Заповед № 314/22.03.2023г. на председателя на Комисията за защита на потребителите е законосъобразен

административен акт и като такъв, не подлежи на отмяна, а подадената срещу него жалба следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора на ответника се следват претендираните разноски за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер следва да бъде определен на 100 лева на основание чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл.144 АПК, поради липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „КАУФЛАНД България ЕООД енд Ко.КД“ ООД, срещу Заповед № 314/22.03.2023г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „КАУФЛАНД България ЕООД енд Ко.КД“ ООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: